

Børne Blad

WALDO R.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 11.

12te marts 1893.

19de aarg.

Fra gaden.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Missionsfester.

Da en bondegaard ikke langt fra Osnabrück tjente blandt flere gutter og piger ogsaa en yngling paa 17 aar. Vel var bonden selv og hans hustru fremmede for evangeliets glade budskab, men de fandt dog ikke behag i ynglingens ugudelighed; de var endog meget sørgmodige derover. Bonden havde gjerne skilt sig af med ham, hvis han ikke havde været hans eget kjød og blod, han var nemlig en søn af hans afdøde bror. Men det blev værre med ham; liv og trætte med de andre folk paa gaarden, eder og skjældsord, grusomhed mod kreaturerne, som han skulde passe, løgn og utroskab mod husbonden blev værre fra dag til dag. Thi det gaar med synden som med et faldende legeme: det falder stadig hastigere og hastigere.

Da hændte det, at bondens bedste hest blev halt. Han sendte den flemme knegt til byen for at hente dyrlægen og befalede ham at skynde sig. „Ellers“, sagde han, „skal jeg smøre dine rygstykker med kjeppen.“ Saa sprang da fyren afsted til Osnabrück. Det var tidlig paa morgenen, solen skinnede varmt, duggen laa endnu paa hvert græsstraa. Jo nærmere han kom byen, des livligere blev det paa veien. Han gik ikke længere alene, mange folk gik og kjørte forbi ham. Paa store hævogne, prydede med grønt birkeløv, sad hele flokke af bekendte, og de kjørte syngende forbi ham. I det fjerne lød kirkeklokkerne, og det syntes ham de sang: „Kom til mig! Kom til mig!“

„Hvad er der paa færde i Osnabrück idag? Hvor skal alle disse mennekter hen?“ spurgte han en mand, som med raske skridt ilede forbi ham.

„Der er missionsfest“, lød svaret.

Missionsfest! Dette ord forekom ynglingen saa underligt. Han ved ikke det ringeste om missionen, men han har ofte hørt tale om hedninger. En af de andre gutter paa gaarden havde forrige aar været til det store aarmarked i byen, og han havde fortalt adskilligt om de mærkelige ting, han havde seet der: linedansere, vilde dyr, kunstberidere; men det mest mærkbærdige havde dog været nogle hedninger, som var blevne foreviste der. Galvøgne, vilde mennekter var traadte frem paa stuepladsen; deres hud var ganske sort, ligesom man pleier at male den onde, haaret som uld, tænder og øine snehvide. Deres vaaben var pile og buer; de fortærede levende hønser for tilskuernes øine. Gutten havde fortalt de forunderligste historier om dem og sagt, at disse vilde hedningers børn lignede smaa-djæble.

I dag skulde der altsaa være missionsfest, og han ilede nu hurtigere fremad for at komme saa snart som mulig til dyrlægen og saa ham afsted til bondegaarden. Derefter tænkte han at han ihast kunde saa et glimt af se af hedningerne og deres hønsemaaltid, ja, maasse ogsaa af deres sorte unger, inden han gik hjem.

Han kom altsaa til byen og udsørte sit erende til dyrlægen, som lovede straks at ride ud til gaarden; hesten stod allerede sadlet. Glad blev gutten over, at alt gik saa heldig. — Men hvor skulde han nu finde de vilde? Han løb omkring og søgte efter huset; tilsidst sluttede han sig til landsbyfolkene og spurgte dem, hvor hedningefesten var. De sagde, at han kunde følge med dem, og snart traadte han ind i en kirke. Der sad han nu midt iblandt folkeskaren, orgelet udsendte et helt hav af toner gjen-

nem. Kirkens høie hvælvinger; den tusendstemmige sang begyndte, og det var en brusen som af stummende bølger, som traf ynglingens øren, saa han blev aldeles ør i hovedet. Endelig taug sangen og orgelet.

„Naa, nu kommer det“, tænkte han og reiste sig op, strakte halsen og saa efter samme kant som alle de andre. En sort mand steg op paa prædikestolen; men det var kun hans dragt, som var sort, ansigtet var hvidt og venligt.

Det var presten, som skulde holde missionsprædiken, den Osnabrück vel bekendte pastor Weibezohn. Han talte kraftig og indtrængende, og endnu mange aar efter hans død findes der mange folk i Osnabrück, som ikke har glemt den vældige prædikants ord.

Aldrig nogensinde havde den stakkars yngling hørt en saadan prædiken, hvert eneste ord gik ham lige ind i hjertet. Hedningernes elendighed, som Weibezohn skildrede, er jo hans egen elendighed; men den kjærlighed til hedningerne, som gaar ud og oplyser det fortabte, den er jo ogsaa til for ham, ja, just for ham. Hans forventning er skuffet og dog ikke skuffet; han ønskede at faa vilde hedninger at se og han har i det mindste faaet en vild hedning at se — sig selv.

Prædikenen er endt, men ligesom enhver god prædiken er endt, saaledes skede det ogsaa her. „Du er hedningen!“ gjenslød det i hans sjæl. Men straks efter lød det videre: „Du kan blive salig ved vor herre Jesus Kristus, gaa blot til ham, han tager gjerne imod dig.“

Folk begyndte at gaa ud af kirken, børserne fyldtes med missionsgaver; den stakkars yngling havde intet at lægge i den, men han havde dog gibet alt — han havde gibet Jesus sig selv. Sammen med mange andre forlod han byen, og paa veien aabnede han sit hjerte for nogle troende venner, som opmuntrede ham og indbød ham til at komme i deres forsamling næste søndag.

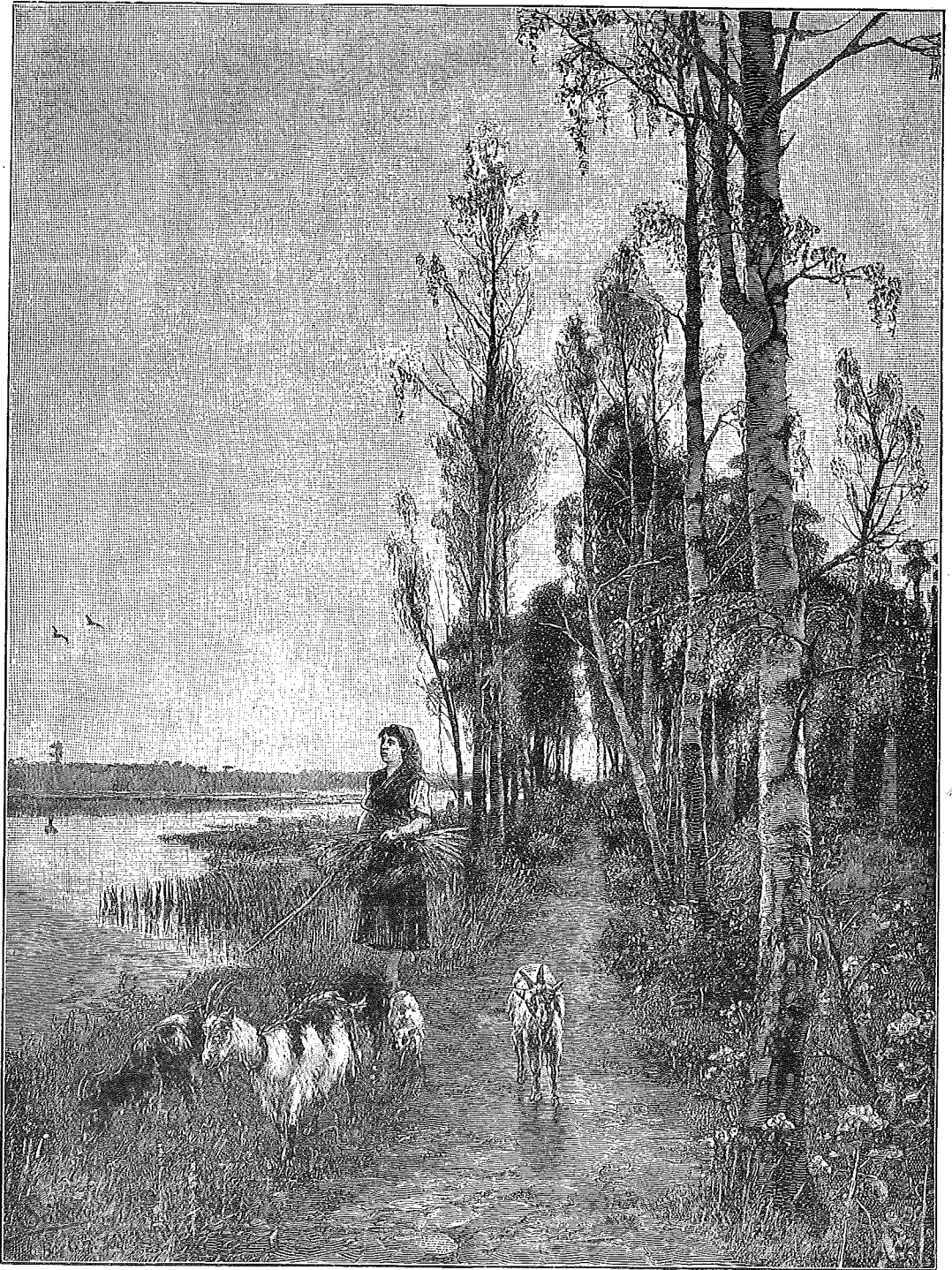
Endelig kom han hjem. Dyrslægen havde

været der for længe siden, og bonden var tilfreds med udførelsen af hans erende. Ynglingen spiste og drak og gik til sit arbejde som sedvanlig og dog paa en helt anden maade. Han blev en flittig arbejder, udførte sit arbejde ordentlig, ja endog mere end der var paalagt ham, og var altid stille og venlig. Om aftenen tog han den støvede bibel ned fra hylsen over døren og satte sig ned ved ildstedet. Nu behøvede kreaturerne ikke mere at være bange for hans grusomhed, de kom rolig og stille hjem fra marken; thi som hyrden er, saa er ogsaa hans hjord. Om aftenen gjorde han uopfordret al slags arbejde, gik madmoderen tilhaande, hjalp børnene at lære sine lektser, var venlig mod gutterne og tjenestepigerne — han havde fred i hjertet, derfor var han altid ved godt mod.

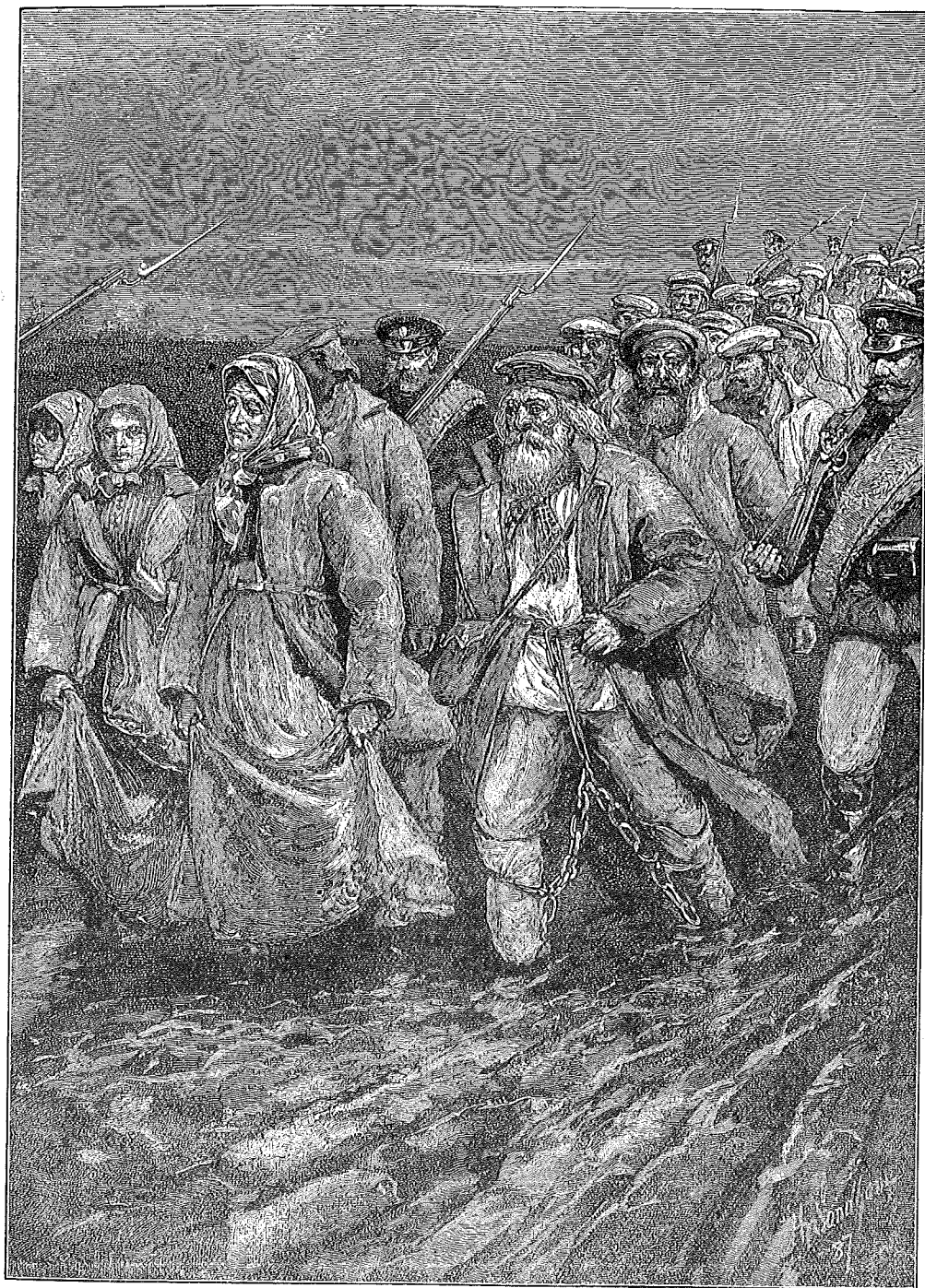
Tilfældt lykkedes det bonden at udfinde, hvad der var sket med ham. Han rystede paa hovedet baade over hedningerne og over brodersønnen; thi ogsaa for ham var Herren endnu en ukendt Gud. Men misforstået var han dog ikke; thi havde gutten end faaet lidt dumt tøjeri i hovedet, tænkte han, saa havde han dog vundet ved det; thi han var jo bleven en dygtig arbejder, og det kunde bonden ikke andet end være tilfreds med. — Saaledes gaar det med mange mennesker, de synes nok om kristendommens frugter, men ikke om kristendommen selv.

Saa gik der næsten et helt aar. Ynglingen blev ældre og voldsede ogsaa i velbehag for Gud og mennesker. Husbonden kunde ikke undgaa at se forskjellen mellem ham og de øvrige arbejdere. De blev altid ved at være de samme, og han havde hver dag mange fortrædeligheder at udstaa med dem.

En dag udrøbd bonden i vrede, idet han slog med den knyttede haand i bordet: „Vent bare, nu er der snart igjen missionsfest i Osnabrück, og saa sandt jeg lever, skal jeg spænde for med alle de heste jeg

Hjemover.

Russiske fanger paa vei til Sibirien.

har, og pakte eder allesammen paa vognen. I skal alle derhen; thi jeg kan ikke holde det ud længere, som det gaar, og det bliver ikke bedre med eder paa anden maade. At det hjælper, det har jeg seet paa gutten der. Kom herhen, min søn, herefter skal du ikke længere vogte kreaturerne; jeg skal gjøre dig til min karl og fordoble din løn."

Og saaledes stede det. Bonden hørte med alle sine folk til missionsfesten, og — det blev til gavn for nogle af dem, men allermest for ham selv. Fra den dag blev der et andet liv paa bondens gaard. Herefter vandrede den store bibel ofte ned fra hylden i en naadehungrig sjæls haand blandt husets beboere, og fra haanden gjennem øiet ind i hjertet.

Gid mange af os maatte komme til et missionsmøde ligesom den tykke yngling, saa vi kunde faa os selv at se som sorte hederninger, men ogsaa ligesom han blive tvættede i vor herres Jesu Kristi blod.

(Efter det sv. ved Chr. Bredsdorff.)

I slangeburet.

Inspektøren ved dyrefamlingen i Cincinnati, Ohio, maatte for ikke lang tid siden udholde en frygtelig kamp med en slange, men slap blot saavidt fra det med livet. Derom fortælles følgende:

Der var ankommen en sending giftflanger fra Texas, og i mangel af noget andet sted at anbringe dem, maatte man skaffe dem plads i et bur, som ellers var forbeholdt de store kvælerflanger. Før dette kunde ske, maatte der imidlertid foretages enkelte forberedelser og forandringer inde i buret. Boasflangerne og en 14 fod lang pythonslange havde ikke faaet mad i nogen tid; de var derfor nu meget livlige. Inspektøren, som heder Stephen, havde taget en kasse for at lægge slangerne i den, indtil han

havde faaet buret istand. Han traadte ind i buret og lod kassen blive staaende bag sig lige foran indgangsdøren. Han greb den ene slange efter den anden, og det lykkedes ham at faa alle undtagen pythonslangen ned i kassen.

Før han gav sig ifast med dette vældige bæst, hvilede han sig saa et øjeblik og saa efter, hvorledes slangerne i kassen havde det. Bludselig skræmmes han op ved lige bag sig at høre en sterk hvæsen. Da han vendte sig om, saa han pythonslangen komme mod sig med flammende øine og spillende tunge.

Han indsaa øjeblikkelig, i hvilken fare han var stedt. At flygte var umuligt. Kampen maatte optages. Hurtigere end slangen kunde trække sig tilbage, greb han uhyret med sin højre haand lige bag i nakken, medens han som et lyn tog et fast tag to fod længere tilbage, hvor pythonslangens muskelkraft er samlet. Han forsøgte samtidig at putte den bugtende og snoende masse i kassen.

Men i samme øjeblik fik slangen den del af sin krop, som den endnu havde fri, slynget om inspektørens ben og begyndte at klemme til af al sin magt, idet den lidt efter lidt, men sikkert snoede de øverste stramme bugter høiere og høiere op.

I bygningen var en del tilskuere, men alle var saa grebne af rædsel, at de ikke tænkte paa at bringe den ulykkelige mand hjælp; dette var forøvrigt heller ingen let sag, da den omtalte kasse med slangerne stængte for indgangen og først maatte fjernes. Imidlertid var hyænerne, tigrene, løverne og leoparderne blevne aldeles rasende. De sprang frem og tilbage i deres bur, udstødte forfærdelige hyl og rev og sled med stigende raseri i jernstængerne. Alle løverne med undtagelse af en, brølede i et forfærdeligt kor, og de forfærdede tilskuere flygtede i wild rædsel. Den ene løve, som holdt sig rolig, var et ældre dyr, som kaldtes Laura,

og som bestandig havde vist en næsten menneffelig hengivenhed for Stephen. Den forlod sine unger i burets baggrund, reiste sig paa bagbenene og begyndte at slide og ride i jernsprinklerne med blikket stivt fæstet paa sin ven, gienfynlig aldeles ligegyldig for de vilde brøl, som de andre dyr udstødte mod den.

Den forfærdelige larm kaldte tilslut vogterne tilfode. De blev som lamslaaede af skræk ved det syn, som viste sig for dem. Slangen havde nu faaet sine bugtninger snoede op til Stephens hofter. Den kraft, hvormed den klemte til, var forfærdelig. Blodomløbet var allerede stanset i den nedenfor værende del af benene, som begyndte at blive visnen og skjælvende. Sveden filede i strømme ned fra den kæmpende mands ansigt. Hans hænder var saa vaade, at den skjældækkede slangelrop snoede sig ud af dem næsten ligesaa let, som den skulde have været fuldstændig fri.

Bludselig syntes slangen at føle sin seier nær. Den slyngede sit forfærdelige hoved ud af Stephens haand og stak sin spillende tunge lige ind i hans ansigt. Samtidig begyndte den ene af mandens hænder at slippe taget. Med lynets fart kastede dyret sig over den og begyndte at sluge den. Han var nu nær ved at overmandes. Han vaklede, var nær ved at falde overende, og hans haand sad fast i slangens gab som i en skruestikke. Hele haanden og et stykke af armen var allerede forsbunden i det rasende dyrs svelg, inden Stephen atter kunde forsøge med opbydelse af al den kraft, han endnu havde tilbage, at drage den ud.

Da slangen mærkede hans hensigt, lukkedes hurtigt dens gab med et kraftigt smæld, medens den samtidig borede hele den ene hugtand ind i den uheldiges haand lige ind til benet ved roden af tommelfingeren med en saadan kraft, at hugtanden gik tvers af. Den forfærdelige smerte gav et sæt gennem Stephens legeme, og med en næsten

overmenneskelig styrke greb han med den haand, han havde fri, om slangens strube og klemte til med fortvilelsens kraft.

Det varede ikke længe, før pythonslangen maatte aabne gabet for at puste, og manden passede da sit snit til at trække haanden ud. Nu havde ogsaa vogterne bragt den omtalte kasse med slanger i sikkerhed og kom ind i buret, hvor de holdt pythonslangen fast, til Stephen havde friet sig ud af dens kraftige favntag.

Pythonslangens bid er heldigvis ikke farligt, og der var saaledes ingen fare for inspektørens liv, men smerterne efter bidet var forfærdelige, indtil den afbrækkede tand dagen efter blev funden og tagen ud. Havde Stephen ikke faaet et saa godt og sikkert tag over slangens stærkeste sted, vilde den utvilsomt have kvalt ham. Slangens hugtænder er høiede bagud; det var derfor umuligt at faa haanden ud, uden at disse gik med, men Stephen vidste ikke noget om, at den ene sad inde i hans haand, før han fandt den i saaret dagen efter. Ikke lang tid efter, at dette blev skrevet, befandt han sig forholdsvis brav efter det forfærdelige bissetag.

(Efter „Bestandsposten“.)

Gud er kjærlighed.

Den bekjendte engelske baptistprest, Charles Spurgeon, saa engang ude paa landet en veirhane med en indskrift, som han fandt besynderlig, nemlig „Gud er kjærlighed.“ Han spurgte eieren, om han dermed vilde antyde, at den guddommelige kjærlighed kan være ligesaa ustadig som vinden. „Nei“, lød svaret, „jeg mener, at hvilken vei end vinden blæser, saa er Gud kjærlighed. Gjennem den kolde nordenvind og den blidende østenvind er Gud stadig kjærlighed, lige saabel som gjennem den milde luftning, der forfrister vore marker.“

Tal altid sandhed.

Huff paa, børn, at Gud vil have hel, fuld sandhed af eder i alle ting. Han har selv sagt i sit ord: „aflægger løgn og taler sandhed“, og dette er noget, som gjælder børn ligesaavel som voksne. Derimod vil djævelen gjerne faa eder til at lyve og tale usandhed; derfor kaldes han i Guds ord: „Løgnens fader“; selv er han en løgner og vil gjerne faa andre til at lyve.

Ofte synes det saa letvint at slippe udaf en eller anden forlegenhed ved en løgn — bare en bitte liden løgn kanhænde; men huff paa det gamle ordsprog: *Ærlighed varer længst*. Du skal se, at du i længden altid vil have størst fordel af at være ærlig, oprigtig og sanddru.

Russiske fanger paa vei til Sibirien.

(Med billede.)

Hundrede eller kanske snarere halvandet hundrede aar har tog efter tog af russiske forbrydere maattet vandre den lange vei mod øst til det kolde Sibirien for at tilbringe aarrækker, ja kanske hele sit liv i forvisning der.

Se paa vort billede den skare ulykkelige mennesker, som tvinges fremad den vaade opblødte vei. Her nytter ingen modstand, ved sin side har de soldater, væbnede med skarp-

ladte geværer med bajonetter paa. Videre og videre gaar det sørgelige tog efter dag, maaned efter maaned; ofte er de stoffels mennesker nær ved at synke om af udmattelse og sorg; men her gjælder ingen naade; fremad og atter fremad mod det fjerne maal, hvor de skal sone for sin forseelse! I de senere aar er dog de forvistes skjæbne undervejs betydelig lettet mod i tidligere dage, idet delvis jernbaner bliver benyttede.

Det er især politiske forbrydere, som saaledes sendes til Sibirien — mænd eller kvinder, som har søgt at vække oprør eller uroligheder i landet, og saadanne findes der mange af i det store rige; thi Rusland er et ulykkeligt land, hvor der stadig er misnøie med regjeringen; keiseren hersker med uindskrænket magt og behøver ikke at høre paa sit folks ønsker; hvert aar fortæller aviserne om nye sammensværgelser, som har til hensigt at dræbe keiseren eller omstyrte rigets forfatning; keiseren kan næsten ikke reise ud uden at behøve at frygte for sit liv, ialfald maa der foretages en hel række sikkerhedsforanstaltninger paa forhaand. Den forrige keiser blev dræbt paa en fjoretur i sin hovedstads gader. Hvor ulykkelig maa ikke den fyrste være, som stadig skal frygte for, at hans egne underjaatter skal dræbe ham!

Opløsning paa bogstavgaaderne i nr. 9.

1. Katekismus. 2. Kristianiafjorden. 3. Tordenstjold.

Billedgaade.

